
tilki
Kitap

roman

aşk bir hayaldi
şeyhmus şahin

ISBN 978-605-5045-28-9
1.Basım, İstanbul, Ağustos 2014, 1000Adet
Genel Seri:54 Roman Serisi:4

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Semra Topçu
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

aşk bir hayaldi

şeyhmus şahin

Şeyhmus ŞAHİN, 1975 yılında Mardin' de doğdu. İlk ve orta öğrenimini Diyarbakır'da tamamladı. Halen Diyarbakır'da Türkçe Öğretmeni olarak görev yapmaktadır.

İlk kitabı *"Merhamet Dilencisi"* 2013 yılında yayınlanan yazarın ikinci ve son çalışması *"Aşk Bir Hayaldi."*

Cemil
Birinci Sınıf

Uyanıyorum erkenden. Geceyi nasıl geçirdiğimi hatırlamıyorum. Her yanım ağrıyor. Kemiklerim sızlıyor adeta. Üstüm açık kalmış olmalı… Yürüyorum banyoya doğru, ellerimi yıkıyorum. Gördüğüm yüzden ben bile korkuyorum. Bu gidişle evde kalacağım. Kirli bir sakal, ince sarı bir bıyık, geniş bir yüz, orantısızlık diz boyu… Her ne kadar fiziksel görünüşüm ismimin anlamına ters düşse de, yok kendimden nefret etmiyorum, niye edeceğim ki zaten. Değil mi ki yaradan bizi yaratmış, o zaman niye durup dururken günaha gireyim. Derken içeriden bir ses:

- Oğlum, haydi seni bekliyoruz.

- Tamam, geliyorum anne.

Hayatın koşturması içinde rutinleşen şeyler… Bir hamleyle sandalyeye oturuyorum. İştahım yerinde bugün, lokmaları birer ikişer götürüyorum.

- Oğlum kıtlıktan mı çıktın, yavaş ye, boğazında kalacak.

Diyor, az önceki sesinden daha kısık bir sesle.

- Yok anne kalmaz, çıkmam gerek. Biliyorsun bugün okulun ilk günü, daha ilk günden geç kalmayalım değil mi?

Hakikaten bugünü, diğerlerinden ayıran bir şey var. Bugün üniversitedeki ilk günüm. O anda açık pencereden sızan hafif bir rüzgâr yüzüme değiyor. Huzurlu bir aile ortamında büyümek ve bunu her dakika her saniye hissetmek, üniversiteyi kazanmış olmak, güzel bir güne öyle başlamak, mutluluk bu olsa gerek. Rüzgârı ve ev halkını selamlayıp, dışarı çıkıyorum. Yürüyorum ağır aksak adımlarla.

Gideceğim yer, yürüyerek yirmi, yirmi beş dakika. Karşımızdaki evin bahçesine bir kamyonet yanaşmış, iki ya da üç aydır boş duruyordu, tutmuşlar demek ki. Üç, dört hamal habire eşya taşıyor. Emekli Zeki Bey ile karşılaşıyorum. Kaçmak istiyorum, çünkü yakalarsa lafa tutacak. Son hamlem işe yaramıyor, yakalanıyorum. İlk ben konuşuyorum mecburen.

- Merhaba, Zeki Bey nasılsınız?
- İyiyim Cemil oğlum, sen nasılsın, iyi misin? Annenle baban da iyiler mi? Hey gidi Cemil Bey senin çocukluğunu bilirim.

Bir an önce bir şey bulup tüymeliyim yoksa çocukluğumdan sonra gençliğim, ondan sonra da zamane gençliğinin vurdumduymazlıkları gelecek.

- Zeki Bey amca okula geç kalıyorum. Müsaadenizle gitmem gerek.
- Tamam, boş bir zamanda seninle oturup birkaç lafın belini kıralım olur mu?

Şimdi olmaz desem olmayacak. Olur tabii Zeki Bey Amca, sonra görüşürüz. Zeki Bey, bir devlet kurumundan emekli olmuş. İki oğlu, bir kızı var. İki oğlunu daha önce evlendirmişti. Geçen yıl kızını da evlendirdikten sonra tamamen yalnız kaldı. Dört yıl önce vefat eden eşi Vasfiye Hanımı daha bir arar oldu. Şimdiki tek arzusu torunlarını görmek, onlara sımsıkı sarılıp öpmek… Aklıma bunlar nereden geldi yahu…

Zeki Bey ile karşılaşmasaydım böyle şeceresini dökmeyecek, geçip gidecektim. Az ilerideki kalabalık neyin nesi acaba? O kadar insan toplandığına göre önemli bir şey olmalı. Yaklaşıyorum, bir ticari taksi kamyonete bindirmiş, bağırışlar, çağırışlar… "Can kaybı var mı?" diye soruyorum. Allahtan "Yok" cevabını alıyorum. Bu şoförler neden dikkat etmez ki? Saate bakıyorum, derse yarım saat var, *hemen yetişmeliyim.* "Abi bir mendil alsana, ne olur abi bir tanecik." *Bu da nereden çıktı*

şimdi, versen bir türlü vermesen bir türlü. Daha geçenlerde, Emniyet Müdürlüğü çocuklardan alışveriş yapmayın diye anons yapıyordu. Hatta koca koca afişler hazırlamışlar ve şehrin muhtelif yerlerine asmışlardı. Ha işte onlardan bir tanesi hala duruyor; "Sokak Çocukları Şefkat Haftası, çocuklardan alışveriş yaparak onları sokağa mahkûm etmeyin." Afişin etkisinde kalıyorum, cebime giden elim aniden duruyor.

Birkaç dönemeç kaldı. Hızlanıyorum. Elimde yeni model defterlerden biri, yanında da iki kalem var. İlk günden ders olmaz ya hazır bulunduruyorum işte, yine de tedarikli olmakta yarar var.

Bizim üniversite göründü işte. Şu kapıdan geçmek için yıllarımı verdim. Hakikatten neydi o öyle, yaşamayan bilmez, bilemez. Kaç kaybediş, kaç hüzün, kaç gözyaşı anlatır çektiklerimi? Dedim ya çeken bilir, sanki üniversite hazırlığından önce ve sonra diye iki hayat var; biri umut, güzellik, idealistlik kokan; diğeri yılmışlık, bitmişlik, vurdumduymazlık! İçeriye adımımı atıyorum, bir aidiyet duygusu sarıyor bedenimi. Daha önce de kaç kez gelmiştim buraya, ama bir türlü sahiplenememiştim. Yabancıydım nasıl olsa. Şimdi benim diyebiliyorum artık, benim üniversitem.

Kimseyi de tanımıyorum ki, hele şu amcaya sorayım, "Amca derslikler nerede?" "Niye, ne yapacaksın ki?" Duymayacağı şeklide kendimle konuşuyorum, *ne mi yapacağım, canım sıkıldı da geçerken uğrayayım çocukların hatırını sorayım, la havle…* Böyle adamlar da hep beni bulur. Amca derslikleri sorduğuma göre öğrenciyim demektir. Niye uzatıyorsun? "Tamam, tamam geç. Düz git, sola dön, sonra bir yüz metre kadar daha git, sonra sağa dön, tam karşında." "Sağ ol amca." Saate bakıyorum, on dakika var. *Neyse vardık sayılır.* Kapı önünde üç kişi duruyor. Selam vereyim mi, vermeyeyim mi diye düşünüyorum. Ortanca boylusu kararsızlığımı fark ediyor. O benden önce davranıyor.

- Merhaba, hoş geldin ben Tolga, bunlar da Oktay ile Mirza, sen de yenisin galiba?

Yüzlerine bakıyorum, pırıl pırıl üç sima, gülümsüyorlar.

- Kusura bakmayın daldım birden. Bir şey mi sormuştunuz?
- Evet, hemşerim sen de yenisin bizim gibi, belli oluyor zaten.
- Evet, evet ben de yeniyim burada. Derse çok var mı?
- Yok, bir beş dakika kadar vaktimiz kaldı.

Gözüm ortanca boylunun yanındaki fazla kiloluya takılıyor, birkaç saniye sürüyor bu durum. Kilolu, durumu çakıyor. Rahatsızlığını belli etmek için bir öf çekiyor. Durumu hemen düzletmeliyim;

- Yanlış anladınız, kesinlikle size karşı bir art niyetim yoktu, bazen bir yere odaklanır dalarım böyle…

Kilolu her ne kadar inanmasa da uzatmak istemiyor, "Tamam tamam" diyor sinirli bir sesle. Birden gözüm karşıdan gelene ilişiyor. *Aman Allah'ım bu yüz...*

Ceyda
Aynı zaman dilimi

- Abla, abla…
- Ne istiyorsun Ceren? Uykum var.
- Abla kalk sabah oldu.
- Ceren git başımdan. Biraz daha uyuyacağım.
- Ama abla, bugün üniversiteye gideceksin ya, unuttun mu?

Üniversite adı geçince yattığım yerden doğruluyorum. Hakikaten unutmuşum. Yorucu bir çalışmanın sonunda kazandığım üniversite… Neler yaşanmadı ki bu sene zarfında… Ardı arkası kesilmeyen görücüler ya da beni her gördüklerinde "Aaa Ceyda kızım sen hala üniversiteye mi hazırlanıyorsun, bak bizim kız üniversiteyi bitirdi, şimdi de yüksek lisans yapıyor" şeklinde, iğnelemekten geri durmayan akrabalar. Yahu size ne benim evliliğimden, üniversite hazırlığımdan. Kaç kez zor tutum kendimi cevap vermemek için. Bir ara o kadar bunalmıştım ki otuz beşine geldiği halde, annesinin elinden tutup gelen bir bankacıya, neredeyse tamam diyecektim, Allahtan annem yanlışımı gördü de vazgeçirdi beni. Babam, oldu olası bana karışmaz, bütün kararları bana bırakır. Hey gidi günler demek ki üniversiteli olduk ha, keyfini çıkarmalıyım. İlk önce şu maymuna bir öpücük kondurmakla işe başlayabilirim.

- Gel kız kaçma… Öpeceğim seni. Dur...
- Tamam abla geliyorum, ama yanaklarımı sıkmayacaksın.
- Tamam küçük maymun gel, ha işte böyle... Bir de şu tombul yanaklarını da sıktım mı tamamdır.
- Ama abla hani söz vermiştin.

- Kim söz vermiş bakayım. Böyle yanaklar sıkılmaz da ne yapılır? Haydi, aşağı inelim annem birazdan bağırır.
- Nerede kaldınız yavrularım?
- Geldik anne, ellerimizi, yüzümüz yıkayalım da öyle oturalım.
- Yumurta yiyecek misiniz?
- Ben istemiyorum.
- Sen Ceren?
- Ben de istemiyorum.
- Babam nerede?
- Erken çıktı. İşi varmış.

Canım babam, ne de çok seviyorum seni. Birden iştahım kapanıyor sanki. Babamı çok fazla göremiyoruz, sabah kalktığımızda o genellikle gitmiş oluyor, gece döndüğündeyse biz uyumuş oluyoruz. Bir hafta sonları baş başa kalabiliyoruz. Bazı hafta sonları pikniğe giderken, bazılarında evde oyalanıyoruz, o haftanın bütün telafisini yapıyoruz, anlayacağınız eskiden beri böyle… Bu yıl durum biraz daha değişti gibi, sanki babam hafta sonlarını tek başına geçirmek ister gibi davranıyor. Önce bunun geçici bir durum olduğunu düşünmüştüm, ama haftalar ilerleyince böyle olmadığını anladım. Birkaç psikoloji kitabı okumuştum. Orta yaş bunalımı diye bir şeyden bahsediyorlardı. Babam, sıkıntısını belki bana anlatır da rahatlar diye, birkaç kez konuşmaya yeltenmiş, ama her defasında reddedilmiştim. Sanırım bu kitaplarda yazıldığı gibi geçici bir dönem… Çok yakında babamın tekrar aramıza katılacağını umut ediyorum. Kaçan iştahım geri geldi sanırım.

- Anne şu peynir kâsesini uzatır mısın?
- Al kızım iyi ye, sonra aç kalmayasın.

Duyan da yiyecek ve içeceklerin olmadığı bir çöle düşeceğimi sanır.

- İlahi anne sanki nereye gidiyoruz. Gideceğim yer topu topu bir

saatlik mesafede, hem acıkırsam, bir şeyler atıştırırım.

- Evet atıştırırsın. O sağlıksız yiyecekleri ye de gör ondan sonra.
- Ya anne herkes yiyor.
- Herkes yanlış yapıyor diye sen de yapmak zorunda mısın?
- Tamam anne, pes ediyorum, sen kazandın, kaçıyorum ben.
- Görüşürüz kızım, dikkat et kendine.
- Olur anne, haydi bye.

Oh be çok güzel bir hava varmış. Durak biraz ileride…

Etrafıma göz atıyorum bir an. Kaldırımda bir o yana bir bu yana koşturan çocuklar, simit tezgâhını bekleyen, saçı sakalı birbirine karışmış geçkin bir adam, elindeki tepsiyle hızlıca koşturan bir lokantacı çocuk, karşıdan birbirlerine yaslanıp öyle yürüyen üç haminne… Bir an gözümün önünden film şeridi gibi geçiyorlar. Durağa geldim işte. Eee, bakalım ne kadar sürecek bu bekleyiş, ne zaman gelecek bu araba? Beş dakika, on dakika derken on beşinci dakika içinde görünüyor karşıdan. İnşallah tıka basa değildir yine. Bu seferki kesin bir rekor denemesi olmalı. Onca insanı balık gibi istiflemek büyük bir hüner ister. Elimde Guinness rekorlar kitabını oluşturanların bir adresi, telefonu olsaydı hemen bildirecektim. Yazık, harcanır mı böyle bir yetenek? Zamanım daraldığı için mecburen biniyorum arabaya.

Şoförün yanında dikiliyorum. Gözüme çarpan ilk şey; diğer şoförlerde olduğu gibi asık bir surat, zoraki konuşuyormuşçasına ağzından dökülen kırık, dökük kelimeler, bir de arabanın içinde çın çın öten radyonun sesi. Yeni binmeme rağmen sıkılmaya başlıyorum. Beni oyalayacak bir şey bulmalıyım yoksa bitmeyecek bu yolculuk. Mp3 çalarım çantamın cebinde olmalı, ha işte burada, kulaklığı da taktım mı kimin umurunda bu araba? Kulaklarımda kitaro parçalarından biri… Kitaro demişken, sözün olmadığı uzak doğu menşeli bir müzik türü… Bin dokuz yüz seksen'lerin başında ortaya çıkan bu müzik türü; "Müziğinin ruhsallığı

çağrıştırdığını ve önemli olan şeyin, dinleyiciyi düşünme ve hissetmeye sevketmesi" şeklinde felsefesini özetler. Kulağıma hoş gelen her türlü müziği dinlerim. Arabeskmiş, popmuş, cazmış veya rock fark etmez. Kitaro için de aynı şey geçerli… Sevdiğim parçalarla birlikte dinlemek istemediğim parçalar da mevcut. Bir arkadaşımın tavsiyesiyle dinlemeye başlamıştım kitaroyu. Arkamdan bir elin itmesiyle daldığım bu müzik yolculuğundan çıkıyorum.

- Ya dayı ne itiyorsun?

- Sen de öyle ortada durmasana.

Sanki gidecek başka yer mi var. Adam asabi birine benziyor. Şimdi ne söylesem anlamayacak. En iyisi susmak, konuşmamak.

Geldik işte, Şoför Bey durakta inecek var. Hayat şimdi kaldığı yerden yeniden başlıyor. Nefes almak gibisi yok valla, arabaları zaten sevmiyordum, bu yolcu otobüsleri bunu iyice perçinleştirdi. İçimde adını koyamadığım garip bir duygu var. Korku desem değil, mutluluk desem değil, sanki ikisinin arası, biraz ondan, biraz bundan. Burası mı fakülte? Hiç beklediğim, düşlediğim gibi değil! Olsun, yine de önemli olan binalar değil içindekiler. Üniversiteyi üniversite eden, bilgi, birikim ve bunlarla donanımlı proflar, doçentler, öyle söylemişti dersanedeki rehber öğretmen.

Derse az bir zaman kaldı. Dersliği bulmalıyım. Şu kapıda duran dört kişiden biri mutlaka gösterir bana dersliğin yerini. Yaklaşıyorum. Ama bu sima bana yabancı değil, evet tanıdım. Dersanede aynı sınıftaydık, adı yanılmıyorsam Cemil'di. Ya benzetmiş olmayayım, yok yok bu o, nerede olsa tanırım bu saç şeklini, gözleri, alnı.

- Merhaba Cemil,

Ne yapıyorum ben böyle, kırk yıllık ahbaplar gibi!

Cemil de "Merhaba" diyor, gülen yüzüme aynı şekilde tebessüm ederek. Acaba tanımadı mı? Dersanede de böyleydi. Sabahları ilk ben gelirdim dersaneye, ardımdan da Cemil ve tek kelime konuşmazdık. Birkaç kez

konuşmak istedimse de Cemil'in soğuk davranışları beni bu istekten vazgeçirdi. Uzaktan uzağa izlerdim onu. Kesin bir derdi vardı. Kimseyle doğru dürüst konuştuğunu görmedim, içine kapanık bir yapısı vardı.

Tarih dersine giren Mustafa Hoca, ondaki gizli rezervi keşfetmiş olmalı ki derslerin birinde bir soru sordu, soruyu bilen çıkmadı. Mustafa Hoca ısrarla aynı şeyleri tekrarlıyordu. "Bu sorunun cevabını bilen yok mu?" Oysa kaç kişi parmak kaldırmış ama doğru cevabı bulamamıştı. Mustafa Hocaya baktığımda, onun bir çift göze odaklandığını görmüştüm, bu gözlerin sahibi Cemil'den başkası değildi tabii ki. Mustafa Hocanın ısrarcı bakışları meyvesini vermiş, herkesin şaşkın bakışları arasında parmak kaldırmıştı Cemil. Sorunun doğru cevabını vererek, Mustafa Hocayı yanıltmamıştı. Bu bizim ilk şaşkınlığımızdı. O güne kadar Cemil'i dersaneye zaman doldurmak için gelen, defter, kitap dahi getirmeyen, etütlere katılmayan biri olarak bilirdik. Bu kısa şaşkınlık anı, iki hafta sonra yapılan deneme sınavında yerini daha büyük bir şaşkınlığa bırakacaktı. Nitekim Cemil hiç kimsenin -Mustafa Hoca dışında- tahmin etmediği şekilde, sınava giren beş yüz küsur öğrenci içinden, ikinci olmayı başarabilmiş ve hepimizin saygısını kazanmıştı. Aynı Cemil'le yollarımız bir kez daha çakışıyor, haydi hayırlısı.

- Merhaba Ceyda…

Oktay
Birinci Sınıf

Hiç de aklımdan geçmeyen bir bölümdü kazandığım. Tarih, alt alta yazılı tercihlerimden on üçüncüsüydü. Hâlbuki ondan önce Hukuk veya Bankacılık gibi istediklerim vardı. Zaten bu dünyada hangi isteğim olmuş ki, bu olsundu. Şimdi, dört yıl boyunca hem bu bölüme katlanacağım hem de kendini tarih profesörü sanan yılışık tiplere.

Annemle babam ayrıldığından bu yana, içimde çözemediğim bir öfke var. Her şeye öfkeleniyorum. İnsanların her hareketi yapmacık geliyor bana. Maskeler ardına saklıyorlar gerçek yüzlerini. Canciğer kuzu sarması dediklerimiz, günün birinde en küçük bir çıkar ilişkisinde kanlı bıçaklı hale gelebiliyor. Yüzüne gülüp, arkandan ağza alınmayacak iftiralar atanlar da bunlar değil mi zaten? Uzak duruyorum yıllar yılı insanlardan. Mutlu değilim, kimsenin de mutlu olmasını istemiyorum.

Geçenlerde yolda bir yaşlı dede görmüştüm. Karşıya geçmek istiyordu; ama bir türlü cesaretini toplayıp caddeye adımını atamıyordu. Belki beş, belki on dakika o şekilde durdu. Ben de biraz uzak mesafeden onu izliyordum. Sonra aniden içimde bir merhamet kıpırtısı esti. Hemencecik dedenin yanına gittim; koluna girip onu karşıya geçirmek istediğimde fark ettim, yaşlı dede görmüyordu. Dede seni karşıya geçireceğim dedim, biraz bağırarak. ”Ya oğlum niye bağırıyorsun. Ben körüm, sağır

değil" dedi. Ben mahçup bir şekilde, "Dede kusura bakma, sesim biraz fazla çıktı fark etmedim" dedim. Karşıya geçirdim dedeyi. Dede benden biraz uzaklaştıktan sonra aniden kaldırıma çöktü, rahatsızlandığını düşündüm bir an, tam yanına varacakken cebinden bir mendil çıkardı, yere serdi. Az önce bana bağırma diyen dede, sesimin iki katına yakın bağırmaya başladı. "Şu köre bir sadaka…" *Hay Allah* dedim, bilseydim dilenmek için karşıya geçtiğini, seni geçirmezdim. Oradan ayrılmaya karar vermişken, içimden bir ses, dede'deki numaraların bitmediğini söylüyordu. Saatime baktım, dersin başlamasına iki saat vardı. Dur dedim kendi kendime, şu dedeyi bir izleyeyim, bakalım neler olacak? Onu izlemeye koyuldum. Dede yüksek sesle, bağıra çağıra dileniyordu. Önünden geçenlerden bazıları acıyıp birer, ikişer lira bırakıyordu. İşte o an olan oldu. Temiz giyimli bir adam, dedenin önünden geçerken bir ellilik bıraktı. Dedenin eli uzandı elliliğe, parayı alıp gömleğinin cebine koydu. Dede cebine attığı paradan sonra biraz işkillenmiş olacak ki etrafı şöyle bir kolaçan etmekten geri durmadı. Durumda herhangi bir gariplik yoktu. Caddede olağan trafik aynı şekilde sürüyordu. Kimse de kendisine bakmıyordu, en azından dede öyle sanıyordu. O an, kimseye inanmamam gerktiğini bir kez daha anladım. Bu kaçıncı yanılışımdı, kaçıncı aldanmamdı? O dakikadan itibaren kimseye inanmayacaktım. Her şeyin merkezinde, bir ben olacaktım artık. Ne dostum, ahbabım ne de bir sırdaşım olacaktı. Yürüyecektim bildiğim yolda yalnız, tek başına…

Yine de bazı şeyler tek başına halledilemiyor ne yazık. Mesela dersliğin nerede olduğunu bulmak gibi? *En iyisi kapıda duran benim yaşlarımdaki şu gence sormak…* "Kolay gelsin tarih bölümünü gösterir misiniz bana?" Bir an düşünür gibi oluyor. *Çok zor bir şey mi sordum acaba?* "Kardeş sen de benim gibi yenisin galiba. Biz de aynı bölümdeniz. Hoca daha gelmedi. Benim adım Tolga." Hiç hazzetmediğim hareketler bunlar, tanışma faslı başlıyor, elimi uzatıyorum sıkıla sıkıla, ben de Oktay.

Tolga
Aynı zaman dilimi

Benim anlatacağım çok şey yok. Babamı hiç görmedim. Annemi hayal meyal hatırlıyorum. Ondan aklımda kalan tek şey sürekli ağladığıydı. Aşırı üzüntü yüzünden bir süre sonra hastalandı. Bir akşamüstü bu dünyadan göçüp gitti. Beni devlet himayesine aldı. Öz dayım tarafından Çocuk Esirgeme Kurumuna yollandım. Yengeme söz geçirememişti anlaşılan.

Beni uğurlarken, gözlerinden iki damla yaş döküldü. O zaman anladım dayımın beni çok sevdiğini. Zor bir hayatım oldu. Hiç tanımadığım çocuklar arasında kaldım. Bu huyu huyuma benzemeyen, agresif, çoğunlukla sorunlu çocuklar içinde sağlam bir kişilik oluşturmam imkansız gibi bir şeydi. Günden güne ortamdan ve şartlardan etkilenmeye başladığımı fark ettim.

Hafta sonları ziyaretime gelen dayım da bendeki değişikliği fark etmiş olacak ki bir Cumartesi günü, elinde onlarca kitabın bulunduğu bir koliyle çıkageldi. Şaşırmıştım. Dayımın kitaplara olan merakını bilmiyordum. Dayım gayet kararlı bir şekilde; "Bak yeğen, bunları sana getirdim, sıkıldığın zaman aç oku, hem sıkıntın geçer hem de bilgilenirsin." Kitapları sevmezdim. Oldum olası uzak durmuştum. Kaderin önüne geçilmiyor. Kitaplar yine bir şekilde önüme çıkmıştı işte. Yok, okumam diyemezdim. Beni buraya göndermek zorunda kalan dayımın acısını katmerleştiremezdim. Tamam dayı, sen bırakıver, okurum ben. O gün dayımdan aldığım kitaplara, üç gün boyunca hiç dokunmamış, yanlarından bile geçmemiştim. Geçsem ısıracaklar gibi gelmişti. Üçüncü günün sonunda, o albenili kitaba dayanamamıştım. Kapağını açtığım gibi okumaya başlamıştım. Açış o açış, artık tam bir kitap kurdu olup çıkmıştım.

Kitaplar bitti mi dayım yenilerini getirirdi. O üç sene, o kadar kitap okudum ki kendimi birden büyümüş hissettim. Artık çocukların takıldıkları şeyler bana zevk vermiyordu. Yavaş yavaş uzaklaştım onlardan. Bir süre sonra beni anmaz oldular. O kadar ki varlığımı bile unuttular. Bu da benim işime geldi. Bu daha çok zaman, daha çok kitap demekti. Sınavlara hazırlanmaya başladım. Okuduğum kitapların faydasını üniversite sınavlarında gördüm. Millet birinci soruyu okurken, ben üçüncü soruyu cevaplıyordum. İşte şimdi de buradayım.

Mirza
Okul Dönemi - Birinci sınıf

Gözümü açtığım andan itibaren on beş yaşına kadar köyde kaldık. Geniş arazilerimiz, bereketli topraklarımız vardı. Babam, oldukça varlıklı biriydi. Hüseyin Ağa derlerdi. Cömert, eli açık, insan sevgisiyle doluydu. Kırmaz, incitmezdi kimseyi. Buna karşın mert, yiğit bir adamdı. Allah'tan başka kimseden korkmaz, çekinmezdi. Doğru bildiğini her yerde her zaman söylerdi. Haliyle onu çekemeyenler de yok değildi.

Yedi yaşıma bastığım yıl, olan oldu. Şer odakları birleşip, babam aleyhinde propagandalara başladılar. Güya babam, çalıştırdığı marabanın parasını eksik veriyor, onları köle gibi çalıştırıyormuş. Babam, ilk önce bunları ciddiye almadı, dedikodu, safsata dedi. Fakat her geçen gün söylentiler artmaya başladı. Ben ve abim, okulda diğer çocukların sözlü tacizine uğruyor, itilip, kakılıyorduk. Ne yapacağımızı bilemiyorduk. Geceleri, babamın başını ellerinin arasına alıp, çocuklar gibi ağladığını çok gördüm. Annem: "Bey kara gündür, gelir geçer, takma kafana" diyordu. Fakat bir türlü geçmiyordu.

Nereden bilecektik daha kötü olacağını. Bir Perşembe günü babam, köy meydanında, uzun süreli küs olduğu Aksak Süleyman'la karşılaşmış. Aksaklığı doğuştan gelen bu zat, köyün serseri takımındandı. Babam, yolunu değiştirmek istemişse de Aksak Süleyman babamın önüne geçmiş. Babam; "Efendi ne istiyorsun, çekil yolumdan" deyince, bu Süleyman ileri geri konuşmaya başlamış, işi daha da ilerleterek hakaret boyutuna taşımış. Babam, dayanamayıp, yüzünün ortasına en sertinden bir Osmanlı tokadı nakşetmiş. Tokadın etkisiyle sersemleyen Süleyman, yan tarafta bulunan koca bir kayaya başını çarpmış. Oracıkta canını vermiş. Ahali toplanmış başına. Kayadaki kanı gören babam, iki

dizi üstüne çöküp, "Biz size iyilikten başka ne yaptık?" diye bağırmaya başlamış. "Aylarca, köyü bir cehenneme döndürdünüz. Sustuk; durmadınız, söyledik; inanmadınız. Alın işte, olan, bir cana oldu. Şimdi sevinin, haykırın, bağırın, çağırın, değil mi ki siz bunu istediniz!"

Jandarmalar babamı götürürken arkalarından bakakalmıştım. En masum halimle sormuştum anneme; "Babam akşam eve gelmeyecek mi?" diye. Annem suskun kalmıştı. Belki doğruyu söyleyemeyeceği, yalan da atamayacağı için bu yolu seçmişti. Babam o akşam gelmedi, diğer akşam, hatta öteki akşam da gelmedi. Dayılarım devreye girdi. Köyde kalınamazdı. Öldürülen Aksak Süleyman'ın ailesi de kan davası gütmeye başladı. Bir gece kimseye haber vermeden yatak, yorgan, eşya adına ne varsa topladık, çoluk, çocuk hep birlikte, taşı toprağı altın olarak kabul edilen İstanbul'a doğru yola çıktık.

O günden bugüne on dört yıl geçti. Annem, başımıza bir şey gelecek diye hala korkuyor. Ben ve abimi evden uğurlarken dualar okuyor. Her defasında, tanımadığımız insanlarla konuşmamamızı, şüphelendiğimiz kişlerden kaçmamız gerektiğini söylüyor. Önceleri, ya anne koskoca İstanbul'da bizi nereden bulacaklar, diye çok dinlemiyorduk, fakat geçenlerde ağabeyim Oğuz'un arkasına takılan bir adam, bizde eski korkuların depreşmesine neden oldu. Herkesten ve her şeyden şüphelenmeye başladım. Bu gidişle herhalde paranoyak olacağım.

Üniversiteyi kazanmamı da bir mucize olarak görüyorum. Bu kafayla nasıl kazandım bilmiyorum. Allah'ın bir lütfu işte, şimdi üniversitedeyim. *Kapıdakiler sanki bana bakıyor. Yoksa bunlar, onlar mı?* Kaçamak bakışlar atıyorum kapıya, hala bakıyorlar… *Üstümde de bir şey yok ki… Hem bunlar nasıl buraya kadar gelebilmiş, kapıdaki görevli onları nasıl içeri almış? Yoksa o görevli de mi onlardan? Aman Allahım yardım et bana!* Birazdan saldıracaklar, elime hiç olmazsa bir taş falan alayım, ama yok aradığın zaman da bulunmaz ki… *Hah buldum, arkama saklayayım da belki yanılıyorumdur, sonra mahcup olmayayım.* Biri yaklaşıyor, "Merhaba, adım Tolga …" diyor, sesinde yumuşaklık var. Anlıyorum bunlar onlar değil, "Merhaba" diyorum, sıcakkanlı bir şekilde. Arkama

sakladığım taşı çaktırmadan yere bırakıyorum. Taş yere çarpınca ses çıkarıyor. Tolga sesle irkiliyor. "Bir şey yok, ayağım takıldı sadece…" İyi kotardık… Bu arada, adının Oktay olduğunu öğrendiğim diğeri de yanımıza geliyor. Üçümüz havadan sudan konuşmaya başlıyoruz. İçimdeki tedirginlik yine de bitmiyor. Derken, Cemil adındaki çocuk da bize katılıyor. Gözlerim etraftaki çalılıklarda geziniyor. Ya bu çalılıkların arkasına gizlenmişlerse, tedbirli olmakta yarar var.